

Dětem chutnají více buchty, jak cihly veliké a plněné borůvkovou zavařeninou, nebo vejce na rozličný způsob, zvláště na kyselé smetaně; kaše, posypaná cukrem a skořicí aj.

V září, v říjnu jsou ještě pěkné dny, avšak zásoby na dlouhou zimu se již chystají, neboť může najednou zavátí řezavý vítr od hor, obloha se zatáhne a sníh, sníh, metelice – a do rána je na metr sněhu! Ba někdy se tak rozběsí sněhová čina (*bouře, pozn. autora*), že v několika dnech je chalupa zaváta. Když se chumelenice utiší, musí se proházeti cesta nebo průchod, chodba ve sněhu a nutno sházeti sníh ze střechy, aby jí neprolomil.

Jak se dostanou na střechu? Po žebříce?

Ale kde! Ušlape se sníh na kousku, že povstane schod, potom nad ním blíže ke stavení, už je druhý schod a tak výš a výše, až je člověk na střeše a lopatou odhází sníh, zvláště kolem otvoru nad ohništěm, aby se dole neudusili.

Krušný život! A přece ti prostí lidé milují své hory, a zavál-li osud někoho z nich do kraje, vzpomíná a touží jen domů, tam na hory, kde v létě je tak milo! Vždyť je to jejich otčina!

DANĚK, Adolf. Na šumavském podlesí. Obyčeje, pověry, báje a zábavy šumavských podlesáků. Praha: Státní nakladatelství, 1935.

Medvědice na Gsengetu

V hraničním lese za Prášily kdysi žila obrovská medvědice. Často v noci navštěvovala hospodářství a tropila velké škody. Zdejší lidé nemohli na její doupě přijít, a tak na konec celý ten les zapálili. Škodného zvířete se tím zbavili a zároveň tu v popeli byla založena stezka ku hranici. Tu dle onoho vypálení pojmenovali Gsenget. Při stezce byl založen dvorec stejného jména.

Muzeum Šumavy Kašperské Hory, Hans Kollibabe, Rukopisná sbírka 1940-1944.

